

Οὐδέποτε δὲ ἤκουσα αὐτὸν ἀναφέροντα τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς μου, χωρὶς νὰ ἰδῶ τοὺς ὀφθαλμούς του πλήρεις δακρύων.

— Δάκρυα ἐλέγχων συνειδότος. . . ἔσως, ἐσκέφθη ὁ εἰσαγγελεύς.

Εἶτα προσέθετο γεγονυῖα τῇ φωνῇ :

— Κύριε ὑποκόμη, γνωρίζετε νεάνιδα τινὰ καλουμένην Ἰωάνναν Καλλιούε;

Ὁ Λουκιανὸς ἀνεσκίρτησεν. Ἡ αἴφνιδια αὕτη ἐρώτησις τὸν ἐτρόμαξεν. Ἐν τούτοις, ἀπήντησεν :

— Ναί, κύριε.

— Ποία εἶναι αὕτη;

— Θυγάτηρ ἀρχαίου τινὸς δασοφύλακος τοῦ πενθεροῦ μου.

— Εἶναι ἀνεξάρτητος;

— Πλέον ἢ ἀνεξάρτητος. Ἡ δεσποινὶς Καλλιούε εἶναι πλουσία, ἔχουσα εἰκοσι ἢ εἰκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ

Ἰσπανικὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

Ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ εἶτα :

— Ὅτε διεμένετε, εἶπεν, εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἑσκουριάλ, βεβαίως θὰ ἐξήλθατε εἰς ἄγρην ἀνὰ τὰ ὄρη τῆς Γουαδαράμας· δὲν παρετηρήσατε ἐκ τῆς ἀνατολικῆς κλίσεως τοῦ ὑψηλοτέρου τῶν ὀρέων ἐκείνων, ἐξ ἧς φαίνεται μακρόθεν ὁ πύργος τῆς Σεγοβί, ἀρχαῖον φρούριον, ἐντελὲς ἐγκαταλειμμένον καὶ ἤδη ἡρειπωμένον;

— Πράγματι, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, τὸ παρελθὸν φθινόπωρον ἐφόνευσα ἓνα λύκον πλησίον τοῦ φρουρίου· δὲν ἦτο τοῦτο, νομίζω, ἡ ἀρχαία κατοικία τῶν κομήτων τῆς Πατασεράδας;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε!

— Ἡ οἰκογένεια τῶν Πατασεράδα ἦτο ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν τῆς Καστιλλίας.

— Ὡς λέγουν, Μεγαλειότατε.

— Ἐνθυμούμαι, αἰδεσιμώτατε, ὅτι, κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ἤκουσα νὰ διηγοῦνται περὶ ἐνὸς κόμητος τῆς Πατασεράδας. Ἦτο ἀνδρεῖος στρατηγός· ἐπολέμησε μάλιστα μετὰ τὰς ἀρχαίας συμμορίας τοῦ δουκὸς τῆς Ἀλβίας, καὶ διεκρίθη εἰς πολλὰς περιστάσεις. Ὁ μακαρίτης βασιλεὺς τὸν ὑπελήπτeto.

— Μεγαλειότατε, ἔχετε ἰσχυρὰν μνήμην! . . .

— Δὲν εἶχε τέκνα;

— Εἶχε, Μεγαλειότατε· εἶχε δύο υἱούς.

— Καὶ τί ἀπέγειναν;

— Εὐαρεστεῖσθε, Μεγαλειότατε, ν' ἀκούσετε τὴν ἱστορίαν των;

Ὁ βασιλεὺς ἔνευσε καταφατικῶς.

— Ἀκούσατε, λοιπόν, εἶπεν ὁ μονάρχης. Ὁ πρωτότοκος ὠνομάζετο δὸν Πέτρος· ἦτο ὠραῖος ἱππότης, ζῶσα εἰκὼν τοῦ πατρὸς του. Εἶχε κόμην μαύρην, ὅψιν με-

λαγχολικὴν, ὀφθαλμούς ζωηροὺς καὶ ὑπερηφάνους, ἀνάστημα κομψόν, ὑψηλὸν καὶ εὐλύγιστον. . . Ὡς, ἂν ὁ Θεὸς τῷ ἐ- χάριζε τὴν ζωὴν, βεβαίως καὶ ἤδη εὐφύμως θὰ ὠμίλουν περὶ τοῦ δὸν Πέτρου Πατασεράδα. Κατὰ τὸ εἰκοστὸν δεῦτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐκέκμητο ὅλα τὰ προσόντα τῶν μεγάλων πολεμικῶν ἀνδρῶν.

Ὑπηρετεῖ εἰς Λάνδρην, ὑπὸ τὸν περιφημον Ἀμβρόσιον Σπινόλαν, καὶ ἀνῆκεν εἰς τὸ σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐκυρίευσε τὴν ἀπόρθητον Ἀστείδην, μετὰ τριῶν ἐτῶν καὶ τριῶν μηνῶν πολιορκίαν. Τοῦτο ἐγένετο τὸ ἔτος 1604. Ὡς! τί χαρὰν ἠσθάνθη ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ του—διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔζη αὕτη—ὅτε ἐπανῆλθεν ὁ υἱὸς των, ὁ ὁποῖος πρὸ πολλοῦ εὐρίσκετο μακρὰν των! Ὡς! τί τρυφεροὶ ἐναγκαλισμοί, τί γλυκεῖαι ἐκφράσεις ἀντηλλάγησαν! . . . Ἀλλὰ, φεῦ! ἡ χαρὰ των δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Μίαν ἡμέραν, κλητῆρες μετὰ χωροφυλάκων εἰσῆλθον εἰς τὸ φρούριον τῶν Πατασεράδα—εἰς τὸ αὐτὸ φρούριον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ βασιλεὺς Ἀλφόνσος ὁ Φρόνιμος ἀνεπαύετο—καὶ ἤρπασαν τὸν δὸν Πέτρον. Κατηγόρουν τὸν εὐγενῆ Πατασεράδα, ὅτι, κατὰ τὴν πολιορκίαν τῆς Ἀστείδης, διετήρει ἐνόχους σχέσεις μετὰ τοῦ διοικητοῦ τῆς πολιορκουμένης πόλεως. Εἶχε πέσει εἰς χεῖράς των ἀνυπόγραφος ἐπιστολή, τῆς ὁποίας ὅμως ὁ χαρακτήρ ἦτο τοῦ δὸν Πέτρου! Κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἀγγελίαν, ὁ κόμης τῆς Πατασεράδας ἀπηλπίσθη, διότι ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας του εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐκηλιδούτο Παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ δὸν Πέτρου, τὸ ἔγκλημά του ἦτο φανερόν, καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ἐτὴν προσδιορισθεῖσαν ἡμέραν τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως, ὁ πατὴρ τοῦ δὸν Πέτρου εὐρίσκετο κεκλεισμένος εἰς τὸ ἐν Μαδρίτῃ μέγαρόν του. Ἐνταῦθα ἔλαβε ἐπιστολὴν ἀξιωματικοῦ τινος τοῦ λόχου τῶν ἀγροφυλάκων, ὅστις, ἐνδίδων εἰς τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς του, ὁμολόγει ἐν τῇ ἐπιστολῇ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἐνοχὸς τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον ἀπέδιδον εἰς τὸν δὸν Πέτρον, καὶ ὅτι συνέτριψε τὴν κεφαλὴν του διὰ σφαίρας πυροβόλου. Ὁ δυστυχὴς πατὴρ, ἐκπληκτος καὶ τρέμων, τρέχει πρὸς τὸ βασιλικὸν ἀνάκτορον, ἐκτὸς δὲ αὐτοῦ ἐκ τῆς λύπης, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀθώου υἱοῦ του, παραβιάζει τὴν διαταγὴν καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν βασιλικὸν θάλαμον. Ὁ βασιλεὺς—Ὑμεῖς, Μεγαλειότατε, τὸ ἐνθυμεῖσθε;—ἐκάθητο, ὡς καὶ τῶρα, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σκίμποδος, καὶ εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν θέσιν. Ὁ καρδινάλιος δούξ δὲ Λέρμα εὐρίσκετο πλησίον του, παρ' αὐτὸν καὶ ὄρθιος, ὁ δὸν Ροδρίγος Καλδεράν, ὁ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ καρδινάλιου δουκός.

Ὁ κόμης ἐγονυπέτησε ἐνώπιον τοῦ βασιλέως του, ὡς ἐκ τῆς ταραχῆς του δέ, οὐδὲ λέξιν ἠδύνατο νὰ προφέρῃ. Τότε, Μεγαλειότατε, τὸν ἠρώτησατε, δι' ὅπως οὐστηροῦ, ἀλλὰ μεγαλοπρεποῦς, τίς ἦτο, τὸς ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ, χωρὶς νὰ προσ-

κληθῇ, προσθέτοντες ὅτι ἡ πράξις του ἐκείνη ἦτο σοβαρὰ ἑλλειψὶς ἐθιμοταξίας.

«— Μεγαλειότατε, ἀνέκραξε τότε ὁ κόμης Πατασεράδας κλαίων, οἰκτεῖρατε, εὐσπλαγχνισθῆτε ἓνα πατέρα, ὁ ὁποῖος χάνει διὰ παντὸς τὸν υἱόν του! Τὸν σύρου εἰς τὸ ἱκρίωμα, Μεγαλειότατε, καὶ εἶναι ἀθῶος· ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις».

«Καὶ ὁ κόμης ἔτεινε τρέμων πρὸς τὸν βασιλέα του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ λόχου τῶν ἀγροφυλάκων. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς του ἀπαθὴς πάντοτε, ἀπεκρίθη :

«— Εἶνε καθήκον τοῦ αὐλάρχου νὰ δέχεται τὰς ἀναφορὰς τὰς πρὸς τὸν μονάρχην ἀπευθυνόμενας. Ἀναχωρήσατε καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνθῆτε. Θὰ σκεφθῶ ἀργότερα».

» Ἀργότερα . . .

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὤφειλε νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι ὁ κόμης τῆς Πατασεράδας, ὁ ἀκριβὴς ἐκεῖνος τηρητὴς τῆς ἐθιμοταξίας καὶ πιστὸς ὑπῆκοος τοῦ στέμματος, παρεφρόνει, ἀφοῦ ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν βασιλέα του, παρουσίᾳ τοῦ ἀρχοντος καρδινάλιου δουκὸς δὲ Λέρμα καὶ τοῦ δὸν Ροδρίγου Καλδεράν :

«— Ἀμέσως! . . . Αὐτὴν τὴν στιγμὴν, Μεγαλειότατε . . . πρέπει νὰ σκεφθῆτε, διότι . . . ἰδοὺ, ἀκούετε τοὺς κώδωνας;—καὶ πράγματι, ἤχοι κώδωνος ἠκούοντο—σημαίνουν τὴν ἀγωνίαν τοῦ δυστυχοῦς υἱοῦ μου. Ἀκούετε τὴν βοὴν τῆς ἐπικηδείου λιτανείας;—καὶ πράγματι, μακρόθεν ἤδη ἠκούετο ὁ θόρυβος τῶν θείων εὐχῶν—εἶναι ἡ φωνὴ τῶν μετανοούντων, οἵτινες συνοδεύουν τὸν δυστυχῆ μου υἱόν, τὸν ὁποῖον σύρου εἰς τὸν θάνατον, καὶ εἶνε ἀθῶος, Μεγαλειότατε!»

Οὕτως ὁμιλῶν ὁ κόμης ἐνηγκαλίζετο τοὺς πόδας σας, Μεγαλειότατε, καὶ ἐσύρετο ἐνώπιον τοῦ καρδινάλιου δουκός, καὶ παρεκάλει τὸν δὸν Ροδρίγον Καλδεράνα, ἓνα μηδαμινόν, ἓνα ὀψίπλουτον!

«— Ἐνώσατε λοιπόν μετ' ἐμοῦ, ἔλεγεν αὐτοῖς, καλοὶ μου κύριοι, τὰς παρακλήσεις σας καὶ ὁ βασιλεὺς θὰ ὑπογράψῃ τὴν χάριν τοῦ υἱοῦ μου . . . μίαν γραφίδα . . . μελάνην . . . μετ' ὀλίγας στιγμὰς δὲν θὰ ὑπάρχῃ! . . .»

Ὁ καρδινάλιος δούξ καὶ ὁ γραμματεὺς του ἔμενον ἄφωνοι, ὡς Ὑμεῖς, Μεγαλειότατε, καὶ ὅμως ἐδεικνύετε φανερά σημεῖα ἐκπλήξεως. Ὁ κόμης τῆς Πατασεράδας ὠφελήθη τότε τῆς περιστάσεως καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τῶν βασιλικῶν χειρῶν σας τὴν ἀγγελίαν τῆς ἀθώωτης τοῦ υἱοῦ του, προσφέρον συγχρόνως πρὸς Ὑμᾶς γραφίδα καὶ χάρτην τὰ ὅποια ἔλαβεν ἐκ τῆς τραπεζῆς σας. Ἀλλὰ πάραυτα ὁ δὸν Ροδρίγος Καλδεράν, τὸν ὁποῖον ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἀπέστειλεν εἰς τὸν πύργον τῆς Σεγοβί, εἶπε δι' ἀπαθούς φωνῆς :

«— Τὸ ὑπογράφεῖν χάριν καταδίκου καὶ προσφέρειν γραφίδα πρὸς τὸν βασιλέα εἶνε καθήκον τοῦ Προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Καστιλλίας».

— Καὶ ὁ βασιλεὺς τί ἀπήντησεν; διέκοψεν ἀσθμαίνουσα, καὶ ὑπὸ μεγίστης

ταραχῆς κατεχομένη ἡ Ἐλισάβετ τῆς Γαλλίας.

— Θεέ μου! ἀνέκραξε ταυτοχρόνως Φίλιππος ὁ Γ', δὲν ἤξεύρω τί ἔχω... δὲν νομίζετε καὶ ὑμεῖς, κύριοι, ὅτι εἰς τὸν θάλαμον αὐτὸν κάμνει πολὺ ψῦχος!

Καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς ἀπεκρίθη, ὁ βασιλεὺς ἐπρόσθεσεν:

— "Ἐξω, φασὶ ψυχρὸς βορρᾶς· αἰσθάνομαι τὸ σῶμά μου ὅλον παγωμένον· τὸ πῦρ τῆς θερμάστρας πλησιάζει νὰ σβύσῃ. Μεδίνα Τσέλι, διάταξον νὰ τὴν ἀνάψουν ἐκ νέου. Ἦδη, αἰδεσιμώτατε, δύνασθε νὰ τελειώσετε τὴν διήγησίν σας.

— Εὐχαρίστως θὰ τὸ πράξω, ἀπήντησεν ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος, ἀλλ' ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, φαίνεται πάσχουσα περισσότερον, καὶ ἴσως κρίνει ἀναγκαίαν τὴν διακοπὴν τῆς διηγήσεως, ἥτις ἀναμφιβόλως ἐνοχλεῖ Αὐτήν, καὶ τὴν ὁποίαν πιθανὸν νὰ συνεχίσωμεν ἄλλοτε.

— "Ὅχι, ὄχι, ἐπανελάθεν ὁ βασιλεὺς, τὸ ψῦχος μόνον... ἐξακολουθήσατε.

— "Ὡ! ναί, προσέθεσεν ἡ Ἰνφάντη, ἐξακολουθήσατε! Τί εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἀφοῦ ἤκουσε τὸν δὸν Ροδρίγον Καλδερώνα νὰ ἀπαντήσῃ τοιοῦτοτρόπως;

Ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ἀφῆκε τὸ βλέμμα του νὰ περιπλανηθῇ ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν Φιλίππου τοῦ Γ', ὡς εἰ ἐζήτει ν' ἀνακαλύψῃ ἔνθεος ταραχῆς, εἴτα ἀνέκραξε δι' ὕφους ἀνθρώπου διηγουμένου τὸ ἀπλούστερον καὶ φυσικώτερον τῶν πραγμάτων:

— Ὁ βασιλεὺς, ἀναμνησθεὶς τὴν τήρησιν κανόνος, τὸν ὁποῖον πιθανὸν εἶχε λησμονήσει, ἠὺχαρίστησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν δὸν Ροδρίγον Καλδερώνα καὶ εἶπεν:

«— Αὐτὸ εἶνε ἀληθές· ἂς στείλουν νὰ φέρουν τὸν Βικέντιον Γουζάγαν».

Δυσχερὲς ἦν νὰ περιγράψῃ τις τὴν ἐντύπωσιν, ἣν παρήγαγεν εἰς πάντας ἡ ἀπάντησις ἐκείνη. Ὁ μοναχὸς Ἀμβρόσιος ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, καθ' ἃς ἐφαίνετο ὅτι ἡσθάνετο τὴν καρδίαν του πάλλουςαν σφοδρῶς. Εἴτα ἐπανελάθεν:

— "Ὅταν ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς Καστιλλίας ἐφθασεν, ὁ κώδων καὶ ὁ βόμβος τῆς ἐπισημοῦς λιτανείας, ἀντήχουν ἔτι μακρόθεν, ἀλλ' ὁ δὸν Πέτρος τῆς Πατασεράδας δὲν ἤκουε τίποτε πλέον... Ὁ βασιλεὺς, ἐν τῇ ἐπιεικείᾳ του, τὸν διέταξε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν προτέραν του θέσιν, διότι δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀνάγκη χάριτος! Νῦν, Μεγαλειότηατε, θὰ διηγηθῶ Ὑμῖν τὴν ἱστορίαν τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ τοῦ κόμητος τῆς Πατασεράδας.

— Σταθῆτε! εἶπεν ὁ βασιλεὺς, αὐτὴ εἶνε λίαν θλιβερά, δὲν ἤξευρετε τίποτε ἄλλας νὰ μᾶς διηγηθῆτε, αἰδεσιμώτατε;

— "Ὡ! ἀνέκραξε μετὰ ζωηρότητος ἡ νεαρὰ πριγκίπισσα τῶν Ἀστούριων, συγκατανώσκατε, Μεγαλειότηατε, νὰ ἀποπειρώσῃ ὁ αἰδεσιμώτατος τὴν διήγησίν του, διὰ τὴν ὁποίαν τόσῳ ἐνδιαφέρομαι ἄλλως τε, εἶνε ἀναγκαία διδασχὴ δι' ἐμὲ ἡ ἀκρόασις αὕτη τῆς ἱστορίας καὶ τῆς ἐθιμοταξίας τῆς ἰσπανικῆς αὐλῆς.

Ὁ βασιλεὺς ἐποίησε σημεῖον συναινέσεως καὶ τότε ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ἐξηκολούθησε:

— Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ του δὸν Πέτρου ὁ κόμης τῆς Πατασεράδας, ἀπεφάσισε νὰ διανύσῃ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του εἰς τὸ φρούριον, τὸ ἐπὶ τῶν ὁρέων τῆς Γουαδαρέμας, μετὰ τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ του Φερδινάνδου, διότι ἡ κόμησσα σύζυγός του εἶχεν ἀποθάνει, ὡς ἐκ τῆς σφοδρᾶς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς αὐτὴν ἡ εἰδησις τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τῆς Πέτρου. Ὁ Φερδινάνδος ἦτο παιδίον ἔτι, μόλις δωδεκαετής, ὅτε ἀπώλεσε τὸν ἀδελφόν του. Ὁ κόμης τῆς Πατασεράδας ἦτο γέρον καὶ δὲν τῷ ἔμενε ἄλλο τι ἐν τῷ κόσμῳ παρὰ ἓν τέκνον, διὰ νὰ τὸν παρηγορῇ εἰς τὰς θλίψεις του καὶ τοῦ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἄλλως τε ὁ κόμης ἠὺχῆθη — ἐπιτρέψατε τοιαύτην εὐχὴν. Μεγαλειότηατε, — ὥστε ποτέ, ἐνόσφ' ἔξη Πατασεράδας νὰ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Αὐλὴν, οὔτε νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν βασιλικὸν στρατόν. Τὸ σπουδαιότερον δὲ εἶνε ὅτι κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὸ παιδίον νὰ ὁμώσῃ ἐπὶ τοῦ ἡρωτηριασμένου πτώματος τοῦ δὸν Πέτρου ὅτι θὰ ἀπεποιεῖτο ὁποιανδήποτε θέσιν ἢ χάριν, ὅσον μικρὰ ἢ μεγάλη ἤθελεν εἶσθαι αὕτη, τὴν ὁποίαν θὰ τῷ προσέφερεν ἡ καθολικὴ Αὐτοῦ Μεγαλειότης Φίλιππος ὁ Γ', τὸ δὲ παιδίον ἀπεφάσισε νὰ τηρήσῃ πιστῶς τὸν ὅρκον του. Πολλὰ ἔτη παρήλθον ἔκτοτε καὶ ὁ Φερδινάνδος ἠνδρώθη. Κατὰ τὸ ἔτος 1611 — παρήλθον ἔκτοτε δέκα ἔτη — εἰσῆρχετο εἰς τὸ δέκατον ἔνατον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἦτο ὠραῖος, ὡς ὁ ἀδελφός του, ὄχι ὅμως ὑπερήφανος καὶ θραυκός ὡς ἐκεῖνος ἐξ ἐναντίας διεκρίνετο μάλιστα διὰ τὸ ἥρεμον τοῦ χαρακτῆρός του, καὶ τὸ μελαγχολικόν τοῦ ὕφους του, τὸ ὁποῖον ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην τοῦ γέροντος κόμητος Πατασεράδας τὴν ἀπολεσθεῖσθαι σύζυγόν του.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ δὸν Φερδινάνδος κατέστη αἰρῆς εἰς ἄκρον μελαγχολικός, χωρὶς νὰ γνωστῇ ἡ ἀφορμή. Τὸ ἀρχαῖον φρούριον, ἐν ᾧ διήλθε τὰ ἔτη τῆς ἐφηβικῆς του ἡλικίας, ἀπώλεσε δι' αὐτὸν τὰ θέλητρά του, καὶ πολλάκις οὗτος κατελήφθη, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁρέων τῆς Γουαδαρέμας, παρὰ τὸ ἄκρον ἀποκρήνου τινὸς βράχου, μεθυσμένος πλανώμενος ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου ὀρίζοντος, ἐκεῖ, μακρὰν, πρὸς μεσημβρίαν, πρὸς τὸ Ἐσκουριάλ καὶ τὴν Μαδρίτην. Ὁ πατὴρ του, — ὅστις ἡγάπα αὐτὸν ὡς ἀγαπᾷ ἐξηκοντούτης πατὴρ τὸ μόνον τοῦ τέκνον, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν παρηγορίαν τῶν γεροντικῶν του ἡμερῶν, τὸ ἔρεισμά του, τὸν τελευταῖον βλαστὸν τῆς εὐγενοῦς του οἰκογενείας — τεθορυβημένος, ὡς ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου ταύτης μεταβολῆς, μετεχειρίσθη τὰ πάντα πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς μελαγχολίας του ἀλλ' ὁ δὸν Φερδινάνδος ἦτον ἀνεξερεύνητος.

Ἡμέραν τινὰ, παρουσιάσθη τέλος ὁ Φερδινάνδος ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του, με πρόσωπον ἥττον κατηφές, παρὰ τὴν συνήθειάν του. Ὁ πατὴρ ἀπέτεινε μίαν παρὰ-

κλησιν. Οὐδέποτε παρευρέθη εἰς ταυρομαχίαν, ἡ δὲ φήμη εἶχε διασαλπίζει μέχρι τῶν ὁρέων τῆς Γουαδαρέμας, ὅτι ὁ ἀγὼν ἐκεῖνος θὰ ἐλάμβανε χώραν ἐν Μαδρίτῃ τὴν 31 Μαρτίου 1611, ἐπὶ τῆς Μεγάλῃς Πλατείας, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπετείου τελετῆς τῶν εὐτυχῶν γάμων Σας, Μεγαλειότηατε. — Εἰς τὸν Φερδινάνδον δὲν ἐπετρέπετο νὰ παρευρεθῇ εἰς ἐθνικὴν πανήγυριν. Ὁ κόμης τῆς Πατασεράδας ἀκούσας τὴν παράκλησιν τοῦ υἱοῦ του ἐστέναξε βαθέως καὶ:

«— Τέκνον μου, τῷ εἶπε, θ' ἀφήσῃς τὸν πατέρα σου διὰ νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Μαδρίτην; Ὡ, σὲ παρακαλῶ, παραιτήσῃς τὴν ιδέαν αὐτήν! Γνωρίζεις κάλλιστα ὅτι οὔτε ἐν βῆμα θὰ δυνηθῇς νὰ προχωρήσῃς, χωρὶς νὰ πατήσῃς ἐκεῖ ὅπου ἐπάτησεν ὁ ἀτυχῆς σου ἀδελφός δὸν Πέτρος, καθ' ἣν στιγμὴν ὠδηγεῖτο εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. Γνωρίζεις ὅτι αἱ γηραιαὶ δέσποναι τῆς Μαδρίτης, ὅταν σὲ ἴδωσι διερχόμενον, θὰ σὲ ἀναγνωρίσωσι· θ' ἀκούσῃς περίξ σου ν' ἀντηχοῦν αἱ λέξεις: «Ἰδοὺ ὁ ἀδελφός τοῦ δὸν Πέτρου, ὅστις ἀπέθανε διὰ τῶν χειρῶν τοῦ δημίου!» Γιέ μου, σὲ παρακαλῶ, μὴν ὑπάγῃς εἰς Μαδρίτην· ἡ Μαδρίτη εἶνε ὀλεθρία πόλις διὰ τὴν οἰκογενεῖάν μας· τίς ἤξεύρει ἂν ἐπανελθῇς πλέον!»

Ἀλλ' ἡ νεότης εἶνε ἐνίοτε τοσοῦτον ἰσχυρογνώμων, ὅσον καὶ ριψοκίνδυνος εἰς τὰ σχέδιά της, καὶ ὁ δὸν Φερδινάνδος ἀπήντησε:

«— Πάτερ μου! ἂν μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν ταυρομαχίαν, θὰ σὰς φανερώσω ὅτι τοσοῦτον ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθετε καὶ τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε σὰς ἀπέκρουσα· πάτερ μου, θὰ σὰς ἀποκαλύψω μὲγα μυστήριον!»

«— Πολὺ καλὰ! ἀπήντησεν ὁ κόμης. Ἄν κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν μοὶ φανερώσῃς τὸ μέγα αὐτὸ μυστήριον, θ' ἀποφασίσω ἂν πρέπη νὰ ὑπάγῃς εἰς Μαδρίτην!

«— Λέγετε τὴν ἀλήθειαν, πάτερ μου; ἠρώτησεν ὁ Φερδινάνδος, τότε θὰ σὰς ἀποκαλύψω τὰ πάντα».

Καὶ ἰδοὺ τί διηγήθη πρὸς τὸν πατέρα του.

Ὁ πατὴρ Ἀμβρόσιος ταῦτα λέγων, ἔστη πρὸς στιγμὴν ἀμφοταλαντευόμενος, ἂν ὤφειλε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν διήγησίν του. Ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἔνευσεν αὐτῷ νὰ μὴ διακόψῃ αὐτήν, οὗτος δ' ἤρξατο ὡς ἔζη:

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Σχῆμα 4ον σελίδες 12.

Συνεργάται καθηγηταί, ὀφθηταί τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς κτλ — Διευθυντὴς Α. ΚΑΛΛΙΘΩΚΑΣ ὀφθητῆς κλ. — Ἐκδότης Κ. ΚΟΚΚΟΛΑΤΟΣ

Ἐτησία συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι δρ. 9, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. χρ. 10

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν.